

VERDACHT

Carry Slee

Verdacht

Eerste druk 2016

www.carryslee.nl

© Carry Slee, 2016

© Omslagbeeld Barbara Kroon, www.barbarafotografie.nl

Modellen: Joeke Ravensbergen, Jiron Brouwn, Robert Kuipers, Jolijn Swager

Omslagontwerp: twelph.com

Foto auteur: © Daan Brand

ISBN 978 90 488 3448 8

ISBN 978 90 488 3449 5 (e-book)

NUR 284

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Tess bergt haar camera op. ‘Het staat erop, jongens! We gaan het zo bekijken. Bij jou thuis, hè?’ Ze kijkt Victor aan.

‘Yes!’ zegt Victor. ‘Ik woon het dichtstbij.’

‘Ik moet eerst de hond even uitlaten en daarna kom ik.’ Rachel springt op haar fiets. ‘Wachten met kijken tot ik er ben, hè?’ zegt ze. ‘Tess!’ roept Rachel. ‘Kijk eens wat eraan komt? Voor je wedstrijd.’

Ze wijst in de richting van de juwelierswinkel. Tess grist de camera uit haar tas, rent ernaartoe en neemt een paar foto’s van een fietser die drie hondjes met strikjes voor in haar bak heeft.

‘Waar is dat nou weer voor?’ vraagt Brahim. ‘Alsof die stomme opdracht voor school niet genoeg is.’

‘Vorige keer heeft Tess ook meegedaan met een wedstrijd en toen heeft ze wel mooi haar filmcamera gewonnen,’ zegt Victor.

‘Hebbes!’ Tess stopt haar camera opnieuw in haar fietstas en rijdt weg.

‘Volgens mij hebben we superopnames gemaakt,’ zegt Victor even later op zijn kamer. ‘Wedden dat we een goed cijfer scoren?’

‘Laat zien die beelden!’ zegt Brahim.

‘We mogen pas kijken als Rachel er is,’ zegt Tess.

‘Rachel deed het geweldig!’ Victor stelt de laptop vast in.

‘Als we dan toch niks mogen zien, ga ik even chillen, dan kunnen jullie zoenen.’ Brahim laat zich op de kussens vallen die op de grond liggen.

‘Ik zet mijn muziek op, dan hoor ik jullie niet smakken.’

Victor gooit een kussen naar Brahims hoofd. Dan trekt hij Tess naar zich toe en kust haar. Tess heeft het gevoel alsof ze zweeft. Ze hebben al een halfjaar verkering, maar ze kan niet geloven dat het ooit uit zal gaan. Victor streelt Tess' haar. Ze voelt zich zo gelukkig. Ze pakt Victors gezicht en kust hem opnieuw.

Ze schrikken op als Rachel de deur opengooit.

'Nee hè, zijn ze weer aan het zoenen? Ik dacht dat jullie aan het werk waren?'

'Dat mocht toch niet van jou,' zegt Tess. 'We moesten op je wachten.'

'En dat dóén jullie? Nounou, dat ik zo'n macht heb,' zegt Rachel. 'Nooit gedacht. Hé, luilak, wakker worden.' Ze gaat op Brahims benen staan.

'Au!' Kreunend komt Brahim overeind. 'Wat een beul ben jij.' Hij grijpt Rachel, smijt haar op de grond en begint haar te kietelen. Maar als Victors moeder binnenkomt met cola en cake houdt hij gauw op.

'Weten jullie wat ik net hoor?' Victors moeder kijkt hen aan. 'De juwelier in de Schoutenstraat is overvallen.'

'Hè?' zegt Victor. 'Daar komen we net vandaan. 'Is eh... is hij dood?'

'Die arme man ligt met ernstige verwondingen in het ziekenhuis.'

'Het is de vader van Fabian,' zegt Brahim. 'Wat erg voor hem.'

'Ik ben er helemaal van in de war,' zegt Victors moeder. 'Je hoort dit zo vaak, maar dat het hier zo dichtbij gebeurt.'

'Hebben ze op hem geschoten?'

'Nee, de juwelier had een honkbalknuppel voor dit soort gevallen klaarliggen, maar die werd door dat tuig afgepakt. Ze hebben geen enkel spoor.'

'Had hij geen beveiligingscamera dan?'

'Geen idee,' zegt ze. 'We zullen het vanavond wel uitgebreid horen op het journaal.' Dan gaat ze weer naar beneden.

Beduusd staren ze voor zich uit.

‘My god! Arme Fabian. Laat die stomme opdracht maar even zitten,’ zegt Brahim. ‘Daar heb ik nu even geen zin meer in.’

De anderen knikken. ‘Waar slaat het allemaal nog op,’ zegt Tess, ‘als je zoiets hoort...?’

‘Die beelden komen morgen wel,’ zegt Rachel. ‘Ik denk dat ik naar huis ga.’ Iedereen staat op.

Victor loopt mee naar Tess’ fiets. Hij kust haar. ‘Ik bel je nog.’ Hij kust haar opnieuw. Als hij opkijkt, ziet hij het gezicht van zijn oma voor het raam. Het is maar goed dat hij Tess niet mee heeft genomen de woonkamer in, anders had zijn oma haar het hemd van het lijf gevraagd. Zijn oma moet altijd alles weten. Hij heeft haar niet voor niets nog niet voorgesteld.

Hij is de kamer nog niet binnen of zijn oma begint. ‘Zo jongen, ik zag dat je een vriendin hebt. Zo te zien een lief meisje. Ken je haar van school?’

‘Ja oma, ze zit bij mij in de klas.’

‘Woont ze hier ook in de buurt?’

‘Nee, ze woont aan de rand van de stad,’ zegt Victor.

‘Wat doet haar vader?’

Wat zal hij zeggen? Als zijn oma hoort dat Tess’ vader werkloos is en ze bij de voedselbank lopen, overleeft ze het niet. Maar hij wil er ook niet om liegen. Hij kijkt naar zijn moeder. Ze zit met een rood hoofd op de bank.

‘Nou, wat doet haar vader?’ dringt oma aan.

Hij is timmerman, wil Victor zeggen, maar zijn moeder is hem voor: ‘De vader van Tess is advocaat.’

*

Tess schuift zuchtend haar bureaustoel naar achteren. Even een onderbreking, het is zoveel. Ze vindt Engels al moeilijk en nu moet ze in één keer al die bladzijden idioom uit haar hoofd kennen. Was ze er maar eerder aan begonnen. Ze staat op en loopt naar beneden.

Halverwege de trap blijft ze staan. ‘Mam,’ hoort ze haar moeder door de telefoon zeggen, ‘ik vind het vreselijk dat ik je dit moet vragen, maar ik zie geen andere uitweg. Het zou toch afschuwelijk zijn als we geen elektra meer hebben. Nuon moet voor volgende week betaald worden anders sluiten ze alles af. Het zou geweldig zijn als je ons wilt helpen.’

Wat erg, denkt Tess. Haar ouders zitten veel erger in de problemen dan ze dacht. Ze weet dat ze een huurachterstand hebben, maar nu ook nog gas en licht. Lief van oma dat ze hen helpt. Zo rijk is oma ook niet, waarschijnlijk is het haar laatste spaargeld.

Beneden ploft Tess op de bank neer. ‘Ik word gek van al die Engelse woorden.’

‘Misschien ben je ook een beetje laat begonnen,’ zegt moeder. Tess zucht geïrriteerd. Moeder zet het journaal aan.

‘Moet dat?’ vraagt vader. ‘Alleen maar ellende, wat heb je eraan.’

Na een item over de oorlog in Afghanistan laat de nieuwslezer beelden van de overval zien.

‘Afschuwelijk,’ zegt moeder. ‘Ik hoop dat ze dat tuig snel vinden.’

‘Hoe laat is dit gebeurd?’ vraagt Tess.

‘Zet af die narigheid,’ zegt vader.

‘Rond halfvier,’ zegt moeder.

‘Toen liepen wij daar!’ zegt Tess. ‘Gadver, alleen al het idee.’

‘Wat moest je daar nou?’ vraagt vader.

‘Filmen voor een opdracht voor school. Best een leuk project, hoor.’

‘Filmen?’ Vader stoot bijna zijn koffie om en loopt de keuken in.

‘Wat heeft hij?’ Tess kijkt haar moeder vragend aan.

‘Je weet hoe zorgzaam je vader is. Hij schrikt ervan dat jij daar liep. Er had van alles met je kunnen gebeuren, dat soort mensen deinst nergens voor terug.’

Tess loopt de keuken in. Ze drukt een kus op haar vaders wang. ‘Pap, je hyperventileert helemaal. Je bent de liefste pap van de hele wereld.’

Even later zit Tess weer boven haar Engelse boek, maar ze kan haar hoofd er niet bij houden. Ze moet steeds aan haar vader denken. Sinds het bouwbedrijf waar hij werkte failliet is, gaat het niet goed met hem. Hij was timmerman en werkte altijd heel hard. De laatste tijd hangt hij de hele dag thuis rond. Dat is niets voor haar vader. Er is gewoon geen werk, daarom wil hij voor zichzelf beginnen. Hij heeft subsidie van de gemeente gekregen om een busje en gereedschap te kopen. Maar hij raakt er helemaal gestrest van. Sinds hij heeft besloten voor zichzelf te beginnen heeft hij vaak last van hyperventilatie.

Ze kijkt op naar haar moeder die de kamer in komt.

‘Een kopje thee voor de harde werkster. Ben je nog bezig of mag ik iets met je bespreken?’ vraagt moeder.

‘Ik ken het nu wel,’ zegt Tess en ze slaat haar boek dicht.

‘Ik dacht na over jou en Victor.’ Moeder gaat op Tess’ bed zitten. ‘Jullie hebben nu alweer een halfjaar verkering. Victor is vaak hier en jij komt ook regelmatig bij zijn ouders, maar papa en ik kennen die mensen helemaal niet. Ik ben van plan ze uit te nodigen voor een wijntje. Ik denk dat zijn ouders het ook leuk zullen vinden om ons te leren kennen.’

‘Jeetje!’ Tess moet ervan giechelen. ‘Wel spannend.’

‘Ik zal ze morgen of overmorgen opbellen om een afspraak te maken.’

‘Laat nu maar eens die beelden van gisteren zien,’ zegt Brahim als ze zich de volgende dag weer op Victors kamer hebben verzameld.

‘Ja,’ zegt Rachel. ‘Ik ben heel benieuwd!’

‘Sorry,’ zegt Tess. ‘Ik wil ze wel laten zien, maar ik denk dat we opnieuw moeten beginnen.’

‘Hoezo?’ Ze kijken haar aan alsof ze gek is.

‘Deden we het zo slecht?’ vraagt Brahim.

Victor en Rachel snappen er ook niks van.

‘Hoe denk je dat die mensen eraan toe zijn, na die overval,’ zegt Tess. ‘Hoe kunnen we nou een goed beeld van die buurt neerzetten? Iedereen is in de war.’

‘Tess heeft wel een punt,’ zegt Victor. ‘Iedereen daar is zich rot geschrokken, ze praten nergens anders over.’

‘Lekker dan,’ zegt Brahim. ‘Ik zag gisteren net zo’n aantrekkelijk chickie. Die had ik wel een paar vragen willen stellen.’

‘Dank je wel,’ zegt Rachel. ‘Ben ik niet aantrekkelijk genoeg?’

Brahim schiet in de lach. ‘Wij passen totaal niet bij elkaar.’

‘O, denk je er zo over,’ zegt Rachel. ‘Ik zou ons juist een supersetje vinden.’ Rachel steekt haar tong naar hem uit. ‘Ik moet er niet aan denken,’ zegt Rachel. ‘Zeker alles doen wat het baasje zegt.’

‘Ah, hier spreekt ons opperhoofd,’ zegt Brahim. ‘De directrice, mevrouw zelf. Wij hebben nooit iets te vertellen als jij in de buurt bent.’

‘Goed gesproken, dienaar,’ zegt Rachel. ‘Jij mag blij zijn dat je mijn bediende mag zijn. En nu onmiddellijk een zetel voor me neerzetten, vort.’

‘Tot uw orders, hoogheid.’ Brahim pakt een stoel. Net op het moment dat Rachel wil gaan zitten trekt hij de stoel weg.

‘Au!’ roept Rachel, die op de grond valt. ‘Tess, help me!’ Maar Tess ligt dubbel van het lachen.

‘Hallo kleuters!’ zegt Victor. ‘We waren aan het werk, weten jullie nog?’

‘We moeten dus een andere buurt kiezen,’ zegt Brahim. ‘Nou, Tess, wis alles dan maar.’

‘Nee!’ roepen Rachel en Brahim als Tess de opnames wil wissen. ‘Laat zien wat we gisteren hebben opgenomen, dan weten we wat de sfeer is.’

‘Ja,’ zegt Rachel. ‘En of we weer zo moeten beginnen of juist niet.’

‘Oké!’ Tess projecteert de opnames op het scherm in Victors kamer.

‘Raar hè?’ zegt Brahim. ‘Toen we door deze straat liepen was er nog niks gebeurd.’

‘Bah, inderdaad een raar idee,’ zegt Rachel.

‘Zet eens stil,’ zegt Victor. ‘Hier rechts, daar zie je de juwelierszaak. Zien jullie die auto daar, die vlak voor de winkel staat geparkeerd?’

‘Nou en,’ zegt Rachel. ‘Er zal daar wel vaker een auto staan.’

‘Volgens mij mag je daar helemaal niet parkeren. Daar stond toch een bord? Ga eens een stukje terug.’ Brahim gaat vlak voor het scherm staan.

‘Ja hoor!’ roept Rachel. ‘Verboden te parkeren.’

‘Zou die auto iets met de overval te maken hebben?’ Tess kijkt naar de tijdsaanduiding. ‘Dit is om één minuut over halfvier opgenomen. Hoe laat was die overval?’ Ze zoeken op internet.

‘Hebbes!’ zegt Victor. ‘Tussen halfvier en kwart voor vier. Het zou toch wel heel bizar zijn als die auto er iets mee te maken heeft.’

‘Sorry hoor,’ zegt Rachel, ‘maar dit vind ik onzin. Tijdverspilling. Het is gewoon toeval. We zouden toch gaan filmen? Oké, alles moet opnieuw, maar dan wil ik nu wel beginnen en niet zeuren over een

of andere auto die toevallig voor de deur van de winkel van Fabians vader staat. Zo komt het nooit af. Kom op, Tess, verder afspelen.'

'Welke buurt kiezen we?' vraagt Victor als ze het hele filmpje hebben gezien. 'Die achter het station?'

'Die doen anderen al,' zegt Rachel. 'Volgens mij is alleen de rijke buurt over.'

'Nou, daar hoef ik niet te interviewen,' zegt Victor. 'Ik kan je wel vertellen waarom de mensen daar wonen.'

'Omdat ze bij jou in de buurt willen wonen zeker,' zegt Brahim. 'Natuurlijk.' Tess slaat een arm om Victor heen.

'Klopt,' zegt Victor. 'Maar dat is niet de voornaamste reden. Ze wonen daar omdat ze kapsones hebben.'

'Hebben jouw ouders verbeelding?' vraagt Rachel.

'Mijn pa niet,' zegt Victor, 'maar mijn moeder wel. Mijn moeder weet niets van de normale wereld.'

'Dat komt dan goed uit,' zegt Tess. 'Mijn moeder gaat jouw ouders uitnodigen.'

'Eh... uitnodigen? Echt?' vraagt Victor.

'Ja,' zegt Tess. 'Wel spannend hè, die ouders bij elkaar en dan over ons praten.'

'De rijke buurt dus niet,' zegt Brahim. 'Wat blijft er over? Zeg jij eens wat, Victor.'

Maar Victor is er even niet bij met zijn hoofd. Hij denkt aan de uitnodiging. Hij weet zeker dat zijn moeder daar niet blij mee zal zijn. Het komt door haar opvoeding. Zijn moeder voelt zich alleen maar op haar gemak met mensen die ook veel geld hebben. Hij kan het best de o6 van zijn vader geven...

'Victor! Hallo, zijn we er nog?' Brahim zwaait voor zijn gezicht.

'Eh... wat?'

'Welke buurt?'

'Die buurt bij het pontje,' zegt Victor snel.

'Die wilden we niet omdat die zo ver weg is,' zegt Rachel. 'Dan kunnen we zeker elke keer dat hele eind fietsen. Tess, wat zullen we doen?'

‘Ik kan even niks bedenken,’ zegt Tess. ‘Die auto voor de juwelierszaak zit nog steeds in mijn hoofd.’

‘Ik vind ook dat we daar iets mee moeten.’ Brahim staat op en ijsbeert door Victors kamer.

‘Ik vind dat we het filmpje aan de politie moeten laten zien,’ zegt Tess. ‘Je weet maar nooit.’

‘Mee eens,’ zegt Victor. ‘Ze hebben geen enkel aanknopingspunt. Wie weet levert het iets op. Waarom zijn we er net niet op doorgegaan?’

‘Ik weet wel waarom.’ Brahim wijst naar Rachel. ‘Mocht niet van het opperhoofd.’

3

‘Hé, ging super toch?’ zegt Victor als hij met Brahim de duikschool uit loopt.

Brahim steekt zijn duim op. ‘Nog een lesje of vijf en we hebben ons duikbrevet.’

‘We? Hallo, dat zei Richard tegen mij, hoor. Jij mag nog een halfjaartje doorploeteren.’

‘Nou, maakt mij wat uit.’ Brahim steekt zijn fietssleuteltje in het slot. ‘Als ik van de zomer met mijn ouders naar Egypte ga, haal ik daar mijn brevet.’

‘Ga jij naar Egypte?’ vraagt Victor.

‘Ja, naar mijn oma, die woont aan de Rode Zee. Daar kun je waanzinnig mooi duiken. Ik stuur je wel een filmpje, dan zie je je vriend in een supervette duikoutfit.’

‘Hoezo heb jij ineens een duikoutfit?’ Victor stapt op de fiets.

Brahim komt naast hem rijden.

‘Cadeautje van mijn omaatje. Wil je hem zien? Hij staat bij Meer-
man in de etalage.’

‘Dream on boy...’

‘Nee, kom maar mee.’ Bij de winkelstraat duwt hij Victor de stoep op.

‘Wat dacht je hiervan? Nou?’ En hij wijst het duikpak in de etalage aan. ‘Het is al in mijn maat besteld. Vierentwintighonderd euries, zomaar van mijn omaatje gekregen omdat ik zo’n lieve jongen ben.’

Zo, geef mij zo’n oma, denkt Victor. ‘Van zo’n pak droom ik al

heel lang,' zegt hij als ze verder fietsen. 'Ik denk dat ik een baantje ga scoren.'

'Vierentwintighonderd euries, gast, dan mag je wel drugskoerier worden.'

'Als ik de helft bij elkaar heb gespaard, legt mijn pa er wel wat bij.'

Victor slaakt een diepe zucht als ze samen voor het stoplicht staan. 'Duiken in de Rode Zee, dat lijkt me vet gaaf.'

'Wil je mee?' vraagt Brahim.

'Geintje.' Victor geeft hem een duw.

'Ik meen het, als je mee wilt vraag ik het aan mijn vader.'

'Natuurlijk wil ik mee, gek!'

'Drie weken, hoor,' zegt Brahim. 'Kun je je mamsie wel zo lang missen? Dat je niet in bed piest van de heimwee, want dan krijg je klapjes van oma.'

Victor wil hem een knal voor zijn hoofd geven, maar Brahim duikt weg en belt zijn vader.

Zodra Victor thuiskomt smijt hij zijn tas neer en gaat de woonkamer in. 'Mam!'

'Ik ben hier!' roept zijn moeder vanuit de keuken. 'Wat is er zo dringend?'

'Ben jij blij als je deze zomer drie weken van me verlost bent?'

Victor leunt tegen het aanrecht.

'Waar heb je het over?' vraagt moeder.

'Papa en jij kunnen drie weken op honeymoon als ik in de Rode Zee duik. Mam!' Hij springt op en tilt zijn moeder op. 'Ik mag mee naar Egypte met Brahim en zijn ouders!'

'Jongen, wat bijzonder voor je.'

'Dus je vindt het goed?' Victor zet zijn moeder neer.

'Zoiets kan ik toch niet weigeren? We moeten het natuurlijk wel met papa bespreken.'

'We vliegen gratis omdat Brahims vader piloot is en we logeren bij zijn oma. Ik weet zeker dat het van papa mag. Vet mam! Ik zoek

meteen een baantje.’ En hij zit al in de kamer achter de laptop.

‘Een baantje?’ vraagt moeder.

‘Ja, ik ga sparen voor een duikuitrusting. Wacht even, een krantenwijk, nee, dat brengt zowat niks op. Eens kijken wat er nog meer is. Dit café zoekt iemand...’

‘Victor, stop daarmee, ik wil niet dat je een baantje neemt naast je schoolwerk. Je prestaties gaan eronder lijden, dat kan niet anders.’

‘Mam, ik wil een duikpak. Brahim krijgt er een van zijn oma.’

‘Ja, je kunt zoveel willen.’ De telefoon gaat. ‘We hebben het er zo nog over,’ zegt moeder en ze neemt op.

‘Met Christien Leeuwenkamp. Ja, daar spreekt u mee. Ach, wat jammer nou, dan zijn wij verhinderd. Helaas, dan is het ook niet mogelijk. Dan heeft mijn man nachtdienst. Een cardioloog heeft bijna geen vrije tijd. Op het moment is het zo hectisch in het ziekenhuis. Ik vind het heel jammer, maar voorlopig zit het er niet in. Mocht hij wat meer ruimte krijgen, dan hoort u het van mij. Dank u wel voor de uitnodiging.’

‘Wie was dat, mam?’ vraagt Victor.

Moeder slaat haar ogen neer. ‘De moeder van Tess. Ze nodigde ons uit voor een glaasje wijn.’

‘En waarom doe je dat niet? Het is toch heel aardig van Tess’ moeder. Gewoon een glaasje wijn, meer niet.’

‘Lieverd, papa en ik zijn veel te druk voor zo’n visite.’

‘Waarom zei je eigenlijk tegen oma dat Tess’ vader advocaat is?’

Moeder loopt de keuken in.

‘Ben je soms bang voor oma?’ Weer geen antwoord. Victor loopt naar boven. Hij schaamt zich tegenover Tess. Wat zullen haar ouders wel niet denken? Het is zo onaardig. Met de ouders van Charlotte, zijn broers vriendin, gaan ze wel heel goed om. Charlottes vader is rechter. Zou dat ermee te maken hebben? Victor zet keihard Bruce Springsteen op en gaat op zijn laptop op zoek naar een baantje.

Hij hoort zijn moeder de trap op komen. ‘Alsjeblieft.’ Ze zet thee voor hem neer.

‘Waarom wil je nou niet dat ik ga werken?’ vraagt Victor. ‘Op school heeft bijna iedereen een baantje.’

‘De buurjongens werken ook niet,’ zegt moeder. ‘En Radboud heeft ook nooit een baantje gehad. Het is ook niet nodig, we hebben geld genoeg.’

‘Het gaat jou alleen maar om de buitenwereld en oma. Waar slaat dit nou op?’

‘Victor, ik wil niet dat je een baantje zoekt. Punt uit. Geen discussie meer.’ En moeder loopt weg.

‘Mam,’ zegt Tess tegen haar moeder die staat te strijken. ‘Je wilt toch met Victors ouders iets afspreken? Victor heeft mij het nummer van zijn vader gegeven.’

Moeder zet het strijkijzer neer. ‘Ik heb Victors moeder al gesproken.’

‘Spannend! Wanneer komen ze?’

‘We hebben geen afspraak kunnen maken.’ Moeder vult het strijkijzer met water. ‘Die mensen zijn zo druk, voorlopig komt het er niet van.’

‘Had ze het nog over ons?’ vraagt Tess.

‘We hebben heel gezellig gepraat,’ zegt moeder.

‘Dus jullie hebben het wel over ons gehad?’

Haar moeder glimlacht.

Ze wil het niet zeggen, denkt Tess. Ach, ik hoef het ook niet te weten.

‘Weet je, mam, we hebben toch voor die opdracht van school gefilmd?’

‘Ja, in die straat van de juwelier,’ zegt moeder.

Tess knikt. ‘Vlak voor de overval! En op ons filmpje zie je een auto die voor de juwelierswinkel staat geparkeerd. Je ziet heel vaag iemand zitten.’

‘Kind, en nu dan?’ Moeder gaat door met strijken.

‘Ermee naar de politie natuurlijk,’ zegt Tess. ‘Rachel komt zo en dan gaan we erheen om het filmpje te laten zien.’

‘Moeten jullie dat nou wel doen?’ zegt moeder. ‘Je weet niet waarin je terecht komt, Tess.’

‘Mam, stel je voor dat ze die gast vinden door onze beelden?’

‘Je hebt gelijk,’ zegt moeder. ‘Maar ik zou het niet zomaar afgeven aan iemand achter de balie. Dan komt het ergens in een la terecht. Je moet vragen naar de rechercheur die zich met deze zaak bezighoudt.’

Tess knikt.

‘En eh...’ gaat moeder verder, ‘vertel het alsjeblieft niet aan je vader. Je weet hoe bezorgd hij is. De laatste week is hij toch al zo gestrest. Net kreeg hij een telefoontje en hij moest meteen weg. En als ik vraag waarheen dan wordt hij kwaad. Ik laat hem maar. Hij heeft net een busje gekocht. Het moet nog worden nagekeken, maar hij kan er binnenkort in rijden. Wanneer hij eenmaal voor zichzelf is begonnen, wordt hij wel rustiger.’

‘Ik zeg niks tegen papa.’ Tess loopt naar boven. Ze heeft nog een halfuur voordat Rachel komt.

Ze rijden naast elkaar naar het politiebureau. ‘Je raadt nooit wie ik net zag fietsen toen ik naar jou ging,’ zegt Rachel.

Tess kijkt haar vriendin aan. ‘Aan je ogen te zien is het niet zo moeilijk: Boy.’

‘Hij zag mij helaas niet,’ zegt Rachel. ‘Als wij niet hadden afgesproken, was ik achter hem aan gegaan. Ik wil zo graag weten waar hij woont.’

‘En als je dat weet, wat dan?’ vraagt Tess. ‘Wat ga je dan doen? Als je hem op school tegenkomt val je zowat flauw.’

‘Hij is ook zo’n lekker ding,’ zegt Rachel. ‘Hij heeft echt alles waar ik op val. Zijn ogen...’

‘Zijn lange benen,’ gaat Tess verder. ‘Zijn brede borstkas, zijn haar zit top.’ Ze kan het rijtje zo opdreunen.

‘Tess, je neemt me niet serieus. Rachel kijkt naar een vrouw die naast hen voor het stoplicht staat. ‘Mevrouw, ik ben superverliefd en mijn vriendin plaagt me ermee.’

‘O,’ zegt Tess. ‘Dat is niet waar.’

‘Succes!’ De vrouw rijdt lachend door.
‘Boy is echt mijn droomprins.’
‘Ik dacht dat Pharrell je droomprins was?’
‘Ja, maar die krijg ik dus nooit.’

‘Yes!’ Tess ziet een fietser aankomen met een halve bloementuin in de bak voorop. Ze stopt en maakt een foto. Weer een voor de wedstrijd. Ze maakt foto’s van mensen op de fiets die allemaal verschillende dingen in hun bak vervoeren. Ze doen er niet alleen boodschappen in, maar ook katten en ze heeft een heel grappige foto van een kind dat in een bak zit. En nu weer een bloementuintje. Ze maakt een spurt en haalt Rachel in, die langzaam is doorgereden.

Vlak bij het politiebureau pakt Tess Rachels arm vast. ‘Kijk eens voor je, bij het zebrapad?’

‘Nee!’ Rachel staat op slag stil. ‘Daar rijdt Boy!’

‘Hij woont hier vast ergens,’ zegt Tess.

‘We gaan achter hem aan.’ Rachel rijdt door. ‘Nou moet ik weten waar hij woont ook.’

Boy slaat rechtsaf en rijdt door een tunneltje.

‘Niet te hard!’ Rachel houdt Tess tegen. ‘Hij mag ons niet zien. O, hij stopt!’ Rachel trapt op haar rem. ‘Achter die vrachtauto, kom mee.’ Van achter de auto begluren ze Boy. Hij zet zijn fiets tegen een boom en gaat een benedenhuis in.

‘Hebbes!’ zegt Rachel blij. ‘Nu weet ik waar hij woont.’

‘Ga je dan steeds langs zijn huis fietsen?’ vraagt Tess. ‘Dat valt helemaal niet op, hoor...’

Ze kijken naar het huis van Boy.

‘Jammer genoeg ken ik niemand in deze buurt,’ zegt Rachel.

Tess denkt na. ‘Ik ook niet... Maar als we hier nou eens gaan filmen?’

‘Vet!’ zegt Rachel. ‘Tess, je hebt me gered. Als ik hierdoor verkeer met Boy krijg, trakteer ik op kipsaté in de Wasserette.’

‘Snap jij dat nou?’ zegt Victor. Hij zit samen met Brahim in hun stamkroeg, de Wasserette. ‘Mijn moeder wil absoluut niet dat ik een baantje neem. Vet irritant.’

Brahim haalt zijn schouders op. ‘Maak je niet druk, man, je huurt in Egypte gewoon een duikpak. Volwassenen kun je soms niet volgen. Maar je mag gelukkig wel mee. Hé gast, dat wordt top!’

Ach ja, denkt Victor. Wat maakt het ook uit. Hij kijkt naar een paar meiden die de Wasserette binnenkomen. Ze staren giechelend naar Brahim. Victor is het wel gewend dat de meeste meisjes op slag verliefd zijn op Brahim. Niet alleen omdat hij knap is, maar hij heeft iets.

Brahim haalt zijn mobiel tevoorschijn en begint te gamen.

Victors mobiel gaat. ‘Hi Tess.’

‘Rachel en ik hebben een supergoeie buurt gespot voor ons filmpje.’

‘Waar?’

‘Achter het politiebureau. Echt gaaf! Die buurt voldoet helemaal aan de opdracht. Er is een school en een winkelcentrum. En er wonen allerlei mensen door elkaar. Wit, zwart, jong, oud.’

‘Klinkt goed. Even overleggen met mijn secretaresse.’

‘O, is Brahim bij je?’

‘We zitten in de Wasserette. Brahim, ze hebben een buurt gevonden voor ons filmpje.’

‘Prima,’ zegt Brahim.

‘Wil je niet weten waar?’

‘Het is goed. Ik ga super, man.’

‘Het is oké,’ zegt Victor. ‘Dan gaan we daar filmen. Zien we jullie nog?’

‘Ik weet het niet, we gaan nu eerst naar het politiebureau. Kus.’

‘Wauw!!’ zegt Brahim. ‘Hé gast, kijk eens welk level ik speel? Tegen Andras, die Hongaar. Dat doe jij mij niet na. Briljant, al zeg ik het zelf.’

Victor kijkt mee. ‘Ik moet toegeven, voor een secretaresse ben je aardig ver gekomen.’

Rachel en Tess staan voor het politiebureau. ‘Moeten we de beelden wel laten zien?’ vraagt Rachel. ‘Ik ga liever nog een keer door de straat van Boy.’

‘Natuurlijk moet de politie dit hebben.’ Typisch Rachel. Tess was al blij dat Rachel een tijdje niet verliefd was, maar sinds ze Boy op school heeft gespot begint het weer. Ze denkt aan niets anders. ‘Ga jij maar door die straat fietsen, dan ga ik wel alleen naar binnen.’ Haar stem klinkt geïrriteerd.

Tess stapt naar binnen, maar Rachel komt haar toch achterna.

‘Wat kan ik voor jullie doen?’ vraagt een agent achter de balie.

‘Het gaat over de overval op de juwelierswinkel van meneer Laakman,’ zegt Tess. ‘We filmden daar voor een opdracht voor school en toevallig staat er een auto op ons filmpje, precies voor de juwelierswinkel.’

‘Je zegt het zelf al: toevallig.’ De man buigt zich naar hen toe. ‘Er zal wel vaker een auto voor die winkel staan. Wij krijgen hier honderden tips binnen. Maar goed, geef maar hier. Ik zorg er wel voor dat het bij de afdeling recherche terecht komt.’

‘Sorry,’ zegt Tess. ‘Maar ik geef het niet zomaar af. Ik wil de rechercheur spreken die hierover gaat.’

‘Ja,’ zegt Rachel.

‘Dames, ik vertel jullie net dat ik ervoor zal zorgen dat het bij de rechercheur terecht komt. Ik verzoek jullie vriendelijk te vertrekken.’

‘We gaan niet weg voordat we de rechercheur hebben gesproken.’

De deur gaat open en er komt een andere agent aan.

‘Deze jongedames willen Koper spreken. Ze denken dat ze een aanwijzing hebben in de Laakman-zaak.’

‘Ik zou zeggen, breng ze naar hem toe. Hij is op zijn kamer.’

‘Twee jongedames voor jou,’ zegt de agent even later tegen de rechercheur.

‘Kom binnen.’ De rechercheur wijst naar de stoelen tegenover hem. ‘Neem plaats.’

‘Wij hebben een filmpje voor school opgenomen,’ begint Tess.

‘Op de dag van de overval,’ vult Rachel aan.

‘En nu staat er een auto op ons filmpje,’ gaat Tess verder. ‘Precies voor de juwelierswinkel.’

‘Tja,’ zegt de man. ‘Het ligt eraan hoe laat jullie die auto hebben gefilmd. Laat maar zien.’

Tess ziet aan zijn gezicht dat hij er niet veel van verwacht.

Ze geeft hem de USB-stick. De rechercheur stopt hem in zijn pc. Zodra het beeld tevoorschijn komt verschijnt er een blik van herkenning op zijn gezicht. Hij bekijkt het tijdstip. ‘Drie uur drieëndertig,’ zegt hij hardop. ‘Meisjes, dit zou weleens bij kunnen dragen aan het opsporen van de daders. Het type auto komt overeen met de tips die we binnenkregen. Tot nu toe ontbrak het nummerbord, maar het kenteken is op jullie beeld duidelijk te zien.’

‘Er zit ook iemand achter het stuur,’ zegt Tess.

‘Dat is helaas te vaag, maar we gaan dit onderzoeken.’ De rechercheur staat op. ‘Ik zet mijn team erop.’ Hij haalt een reuutje uit de kast. ‘Ik hou de stick hier. Willen jullie dit tekenen, als bewijs dat jullie hem hier hebben achtergelaten? En graag jullie naam en telefoonnummer. Jullie horen ervan.’ Hij zet zelf ook een krabbel, geeft ze het getekende reuutje en doet de deur voor hen open.

Ze staan nog niet buiten of Rachel springt al op haar fiets.

‘Goed hè?’ zegt Tess.

Rachel racet de stoep af. ‘Super dat ik nu weet waar Boy woont!’

‘Vanavond allemaal naar het journaal kijken,’ zegt Victor, die als laatste de Wasserette uit komt.

‘Ik zie het al helemaal voor me,’ zegt Brahim. ‘Overval op de juwelierszaak opgelost dankzij beelden van scholieren.’

‘Welnee,’ zegt Tess, ‘dat doen ze nooit. Het kan wel dat ze onze beelden laten zien.’

Rachel knikt. ‘Pas als de daders zijn gepakt, maken ze bekend dat wij die beelden hadden.’

‘Nou jongens, ciao, ik heb een afspraak,’ roept Brahim.

‘Eh, toevallig verliefd?’ vraagt Rachel.

‘Dat gaat je lekker niks aan.’ Brahim fietst weg, maar kijkt plotseling om. ‘Victor, als mijn moeder belt, ik ben bij jou.’

Victor haalt zijn schouders op. Wat is dit nu weer? Waarom mogen ze niet weten waar hij heen gaat?

‘Hij doet alleen een beetje gewichtig,’ zegt Tess. ‘Wedden dat hij gewoon bij de tandarts zit?’ Ze streelt over Victors wang. ‘Eet je vanavond bij mij?’

‘Alweer?’ zegt Victor. ‘Ik ben tegenwoordig vaker bij jullie dan thuis.’

‘Je weet dat je altijd welkom bent.’ Tess vindt het allang fijn dat Victor zo graag bij haar is. Victors moeder heeft haar nog nooit te eten gevraagd. Gelukkig maar, ze voelt zich nooit zo erg op haar gemak in dat grote huis. Het is er zo deftig. ‘We eten frietjes met hamburgers,’ zegt ze.

‘Lekker!’ Victor belt naar huis. Gelukkig krijgt hij zijn vader aan de lijn. ‘Pap, ik eet bij Tess vanavond.’

‘Ik geef het door, jongen. Niet te laat thuis, hè?’
Victor steekt zijn duim op naar Tess.

*

‘Ha die Victor!’ roept Tess’ vader verrast uit de keuken. ‘Jij eet zeker mee?’

‘Als het mag?’

‘Natuurlijk jongen, dan kun je me mooi helpen. De friet gaat zo in de pan. We moeten de hamburgers bakken.’

‘Komt voor elkaar.’

‘Waar is mama?’ vraagt Tess.

‘Die haalt de tweeling van gymnastiek.’

Victor staat al voor het aanrecht.

‘Je weet waar alles staat,’ zegt vader.

Victor haalt de koekenpan uit de kast.

‘Ik snijd de broodjes,’ zegt Tess.

Tess’ vader zet een cd van Bob Dylan op en zingt mee.

Victor voelt zich hier helemaal thuis. Hij houdt van de ongedwongenheid. Tess’ vader drinkt een biertje uit een flesje. Alles kan hier. De gesprekken aan tafel gaan vaak nergens over. Bij hem thuis is het allemaal zo serieus. Je mag niet zomaar wat kletsen. ‘Het moet wel ergens over gaan,’ zegt zijn vader altijd.

‘Gooi ze maar in de pan, jongen,’ zegt Tess’ vader als Victor de hamburgers heeft gekruid.

‘Daar zijn we dan!’ Tess’ moeder komt binnen met de tweeling. De meisjes maken een radslag in de gang.

‘Ik ben er alweer,’ zegt Victor beschaamd.

‘Alleen maar gezellig, jongen. Je hoort erbij.’

‘Ik vind het wel fijn dat je er zo vaak bent.’ Tess’ vader slaat Victor op zijn schouder. ‘Ik kan wel een beetje steun gebruiken in dit vrouwenhuis.’

De mayo en de ketchup staan midden op tafel. Om de beurt knijpen ze in de fles. Bij Victor thuis moet dat allemaal keurig in schaaltes.

Victor moet lachen om de tweeling, de meisjes hangen met een frietje in hun mond achterover in hun stoel. Als zijn oma dit zou zien zou ze gillend wegrennen. Zijn oma is nóg deftiger dan zijn moeder. Iedereen moet rechtop aan tafel zitten en je eet met mes en vork. Ellebogen op tafel is ten strengste verboden. En door elkaar praten mag al helemaal niet. Victor wordt altijd benauwd van die sfeer. Zijn broer Radboud voelt zich er veel meer bij op zijn gemak. Vroeger was dat al duidelijk. Victor vond het heerlijk bij kinderen te spelen die veel gewoner waren. Radboud had alleen rijke vriendjes.

Tess' mobiel gaat.

'De politie!' zegt Victor.

'De politie?' Vader kijkt Victor geschrokken aan.

'Ja, Tess heeft...' Tess geeft hem onder de tafel een trap. Stom van me, denkt ze. Ze had Victor moeten vertellen dat haar vader het niet mag weten.

Gelukkig houdt Victor zijn mond.

'Hij pest me,' zegt Tess, die haar vaders verschrikte gezicht ziet. 'We reden door rood en toen werd ik door een politieauto aangehouden.'

'Een bekeuring?' vraagt vader opgelucht.

'Nee,' zegt Victor, 'alleen een uitbrander.'

Moeder geeft Tess een knipoog.

Een van de meisjes grist het laatste patatje uit de schaal. 'O, geef hier!' zegt haar zusje en ze springen op en rennen om de tafel heen.

Vader lacht, staat op en gooit een nieuwe portie friet in de pan.

'Morgen kan ik mijn bus halen,' zegt hij.

Victor struikelt zowat over een tas met vuile was die in het portaal staat. Zijn broer is thuis!

‘Hi.’ Hij steekt zijn hoofd om de hoek van de kamer en loopt door naar boven.

‘Hé broertje.’ Radboud komt de badkamer uit. Ze geven elkaar een boks. Victor vindt het altijd gezellig als zijn broer thuis is. Sinds Radboud verkering heeft komt hij wat minder vaak, of Charlotte komt mee. Hij is geen fan van Charlotte.

‘Wat hoor ik?’ Radboud loopt mee naar Victors kamer. ‘Jij gaat deze zomer naar Egypte.’

‘Echt vet,’ zegt Victor. ‘Moet je zien waar we zitten!’ Hij laat foto’s op zijn laptop zien.

‘Super,’ zegt Radboud.

‘En hier gaan we duiken. Ik wil een baantje nemen om een duikpak bij elkaar te sparen, maar dat wil mam niet. Belachelijk, ze schaamt zich voor de buurt.’

‘Ik snap het wel,’ zegt Radboud. ‘Zeker afwassen in een of andere snackbar? Dat is nou net de invloed die jij niet nodig hebt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je maakt toch al van die maffe keuzes.’

‘Hoezo?’

‘Dat meisje van je, hoe heet ze ook alweer, Tess of zo? Met zo iemand ga je toch niet verder?’

‘Hoezo niet? Wat is dit nu weer voor belachelijks?’

‘Victor, dit meen je toch niet serieus. Jij hebt je altijd afgezet tegen ons milieu. Wat is dat nou voor iets kinderachtigs? Hou daar eens mee op. Jij moest altijd vrienden worden met schoffies.’

‘Tess is geen schoffie en haar ouders ook niet. Haar vader is timmerman. En wat dan nog? Niet iedereen hoeft gestudeerd te hebben. Hoe zou jij het vinden als Charlotte hier niet welkom was?’

‘Dat is geen vergelijking natuurlijk. Charlotte wordt over een paar jaar tandarts. Haar ouders hebben ook veel bereikt.’

‘Wat maakt dat nou uit?’ zegt Victor.

‘Broertje, zie jij de ouders van Tess op onze feestjes zitten? Haar

vader met een bierflesje aan zijn mond, naast oma die keurig haar portje drinkt met haar pink omhoog. Een goede raad van je broer: zoek een dame die bij je past. Dit slaat echt nergens op. Potje schaken?’

‘Oké, dan hou je tenminste je mond dicht.’ Ze lopen samen naar de tuinkamer.